

Lucia Mara (Lucienne) și Octavian Cotescu (Poche)

Octavian Cotescu (Chandebise), Dorin Dron (Rugby) și Vasile Florescu (Ferraillon)

cu o gingașă discreție, asemenea acelei violete arizări care, la vremea petrecerilor cu mustul cel nou, plutește în văzduh în seriile de toamnă bucureștene, potențându-le cu un tainic și melancolic lirism. În alte roluri, Lucia Mara (Lucienne Homenides), Dan Damian (Etienne), Cornelia Turian (Olympe Ferraillon), Mariella Petrescu (Antoinette), Rodica Suciu (Eugénie), întregesc o distribuție omogenă, care își împarte pe dreptate, în mod egal, aplauzele spectatorilor.

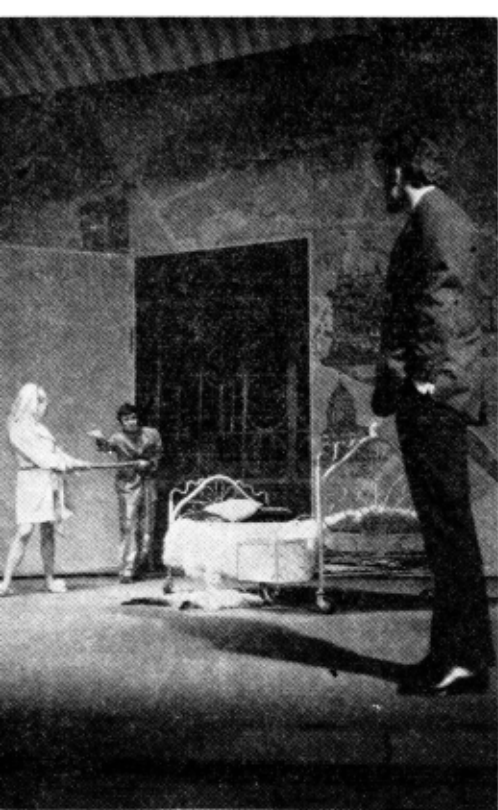
Cu gust și cu grație, decorurile lui Liviu Ciulei (ah, în sfârșit, o cortină și o scenă cu trei pereți) reconstituie în același spirit de ironie amabilă epoca de sfârșit de secol parizian, epoca așa-zisei „joie de vivre”, pe care de asemenea o evocă și costumele lui George Ștefănescu.

P.S. Expresia „Puricele în ureche” cu care s-a tradus „La puce à l'oreille” — ar fi fost, după părerea noastră, mai în spiritul limbii: „Un purice în ureche” sau „Puricele din ureche” — care există și în germană cu același înțeles ca la noi: „Jemanden ein Floh ins Ohr lassen”) există într-adevăr în limba noastră și este atestată și de Simion Florea Marian în „Insectele la români” („îi cîntă un purice în ureche”, „i-a intrat un purice în ureche” etc. se zice, menționează el, despre unul căruia i-au intrat în cap gânduri rele). Puțin deosebită de expresia franceză („mettre à quelqun la puce à l'oreille”) — a preveni pe cineva de o primăjdie), ea este însă nu numai corectă, ci

și în deplină concordanță cu tilcul piesei. Din care se vede că, de data asta, prietenul mai în vîrstă, profesorul Haddock, a pescuit... o perlă falsă.

Teatrul „Ion Vasilescu” FLOARE DE CACTUS de Barillet și Grédy

Spectacolul — care, datorită, desigur, prestigioasei sale distribuții, a făcut o serie atît de lungă acolo la Paris — e încă o comedie franțuzească, brodată pe generoasele și verificatele gherghefuri clasice: un bărbat matur, cu solidă poziție socială și materială, se îndrăgostește de etern seducătoarea blondă, dar, ca nealții, nu-și scoate în prezența ei verigheta, ci își pune una fictivă, simulînd o stare civilă maritală, izvor de comode și numeroase indisponibilități. Cînd, însă, spre a se însura cu dînsa, se vede nevoit întîi să „divorțeze”, încep necazurile, căci aparent ușuratică minidetă e bună la inimă și se împacă greu cu ideea de a sparge o casă lăsînd de izbeliște o nevastă și mamă a trei copii. Un pretext comic ca multe altele, căruia îi lipsește însă, spre a atinge pragul de sus al succesului, acea vervă in-

În prim plan: Sorin Gheorghiu. În planul doi: Mihaela Dumbravă și George Bănică

drăcită, acele neconținute focuri de artificii care să explodeze, policrom și înviorător, la fiecare două, trei replici, acea scriitură strânsă și rotundă (o, nu, comedia, nu e de loc un gen „ușor“!) care să nu-ți dea nici o clipă senzația lungimii, îndemnându-te să te uiți la ceas. Și mai e, cred, ceva. Un vechi principiu artistic recomandă: „dacă vrei să mă faci să plîng, trebuie să plîngi tu însuși întâi“, înțelegînd astfel că, pentru a fi crezut, oratorul, naratorul, actorul trebuie să fie însuși convins de dramatismul situațiilor pe care le evocă. Dar, cred eu, recomandarea cu pricina se circumscrie exclusiv genului tragic: în comedie — și secretul acesta îl cunoaște orice povestitor de anecdote — succesul e cu atât mai mare cu cît naratorul sau actorul își debitează mai „serios“ textul, cu cît, e, adică, mai desprins de comicul celor evocate și mai puțin dornic de a stîrni risul, cu cît, adică, urmează mai de-a-ndoaselea zisa recomandare, care, în speță, s-ar putea parafraza astfel: „dacă vrei să mă faci să rîd, să nu cumva să rîzi tu însuși întâi“. De acest adevăr, atât de bine cunoscut marilor maeștri ai genului, în frunte cu Feydeau — și apropierea în timp a celor două „premiere“ mă împiedică să evit o comparație, poate inechitabilă, pentru mai puțin experimentații comediografi Barillet și Grédy — par să nu se fi pătruns îndeostul autorii *Florii de cactus*, căreia îi lipsește tocmai acea detașare atât de fecundă în a stîrni hohotele de rîs, a textului *Puricelui în ureche*.

Dezinteresată, sufletistă, generoasă și, în ciuda aparențelor frivole, funciarmmente onestă, Antonia e personajul cel mai bine conturat al piesei. La debutul ei pe scena bucureșteană, Mihaela Dumbravă a realizat o bună „fată din popor“, străină de anumite valori, de dăruind, dezinvolt, o etolă de vizon pe care abia a primit-o, isteată însă și plină de bun simț, capabilă de momente de candoare și de ingenuitate adesea cuceritoare. De remarcat grația cu care execută momentul coregrafic. Corect îndrumată, Mihaela Dumbravă va fi o bună actriță de comedie lirică.

Tot într-un fel de dublu rol apare Marieta Luca (Stephanie) care e, în prima parte, o mai mult sau mai puțin fată bătrînă, severă, acră și inatractivă, spre a încerca apoi

Marieta Luca (Stephanie) și Sorin Gheorghiu (Julien)

personajul opus, al unei vampe irezistibile și plină de nuri.

În alte roluri: George Bănică (Igor), Stela Moga (D-na Durand Bénéchet), Sorin Gheorghiu (Julien) și alții.

După părerea noastră, regia (Călin Florian) nu s-ar fi înșelat luându-și libertatea de a opera unele tăieturi (ultimul tablou al actului doi e oricum de prisos); ne-ar fi plăcut de asemenea dacă i-ar fi imprimat spectacolului un ritm ceva mai alert.

Un fundal care sugerează un panoramic al Parisului (n-am înțeles dacă există o intenție comică în zborul accentului ascuțit de pe „République“, care a aterizat, frînt, pe „Nôtre-Dame“!) și un mobilier economic și funcțional (nu ni s-a părut însă inspirat acel fotoliu pe roate care, fără să vrei, te duce cu gîndul la un fotoliu de paralic) alcătuiesc scenografia realizată de Mihai Tofan. Agreabilă și congruentă, ilustrația muzicală (Carmen Păsoulescu) și foarte curată audiația benzilor (șef regizor tehnic: Ștefan Egetto). O mențiune pentru curgătoarea traducere semnată de Angela Platti și Manase Radnev.

În ansamblu, un spectacol agreabil, fără pretenții, căruia am greși, poate, cerindu-i ce nu și-a propus să ne dea.

Radu Albala

Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”

VIRAJ PERICULOS

de J. B. Priestley

Pentru publicul din West end, cel puțin două decenii la rînd (1930—1950), piesele lui J. B. Priestley reprezentau o garanție de succes. Alături de Noel Coward și Terrence Rattigan, autorul *Inspectorului de poliție* aducea în scena londoneză, în ambalajul ispititor al piesei bine construite — o doză convenabilă de critică la adresa „establishmentului”. În decorul unor saloane burgheze sau cluburi private se intentau procese cu ample rechizitorii membrilor respectabili ai societății britanice ante și postbelice: circula, în aceste piese o galerie de personaje abjecte, depravate, corupte și totodată fermeceătoare, antrenate într-un misterios joc de complicități, soldat mai întotdeauna cu o crimă, oferind prin aceasta spectatorilor și plăcerea palpitantă a descifrării șaradelor polițiste... Negreșit, recunoaștem ușor teme actuale din teatrul „furioșilor”, sau din „dra-

Anca Verești, Gina Petrini, Cătălina Pintilie, Mircea Basta și Mimi Enăceanu în „Viraj periculos” de J. B. Priestley

mele de familie” ale lui Albee în dramaturgia lui Priestley. *Viraj periculos* — piesă de debut, scrisă în 1932, conține în țesătura sa aproape toate situațiile „la zi” ale dramaturgiei anglo-saxone din ultimul deceniu: viciu, adulter, pederastie, drog, furt, crimă; ura cumplită a cuplurilor mascată sub aparența dragostei conjugale; toată această rezucită există și în Priestley; lipsește însă delirul, paroxismul, frenezia brutală a sfîșierii tabuurilor; lipsește furia și cruzimea care sînt apanajele noului val. *Viraj periculos* rămîne o piesă confortabilă, ușor de suportat, atracționă ca un roman polițist al Agathe Christie. Căci timpul — noțiune filozofică cu care Priestley a cochetat, construind variante dramatice cu vagi implicații metalizice, (trei piese bazate pe ideea relativității timpului dintre care prima e chiar *Viraj periculos*) — s-a răzbunat! Priestley este azi un scriitor demodat, dar nu într-atît încît să fie asaltat cu nostalgie sau curiozitate, precum unele filme vechi, la Cinematecă. Demodat și totuși prea aproape de noi, fiindcă toate personajele sale trăiesc și azi doar ușor îmbătrinite... Poate de aceea, dramele lor, încă actuale, încă existente și în continuare valabile, în lumea Occidentului din '70, nu prea interesează...

Readus în circulație de Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”, — probabil pe baza unui calcul asemănător cu cel efectuat la *Comedie pe întuneric* de P. Schaffer, adică autori de succes, nume prestigioase, (fiindcă și teatrul de bulevard și teatrul de salon își au o ierarhie valorică la care Teatrul „Bulandra” e susceptibil), piesa lui Priestley oferă o seară agreabilă și prilejul întîlnirii cu cîțiva actori mai rar văzuți în ultimii ani. Meritul revine regiei lui Petre Popescu care a valorat cu bun gust și discreție situațiile abil construite, luminînd într-un ne-